

Publicerad 2010-05-05 22:38 av Runawayworld

Andas?

Det brast i kväll. Som så många andra kvällar.
Jag är tillbaka, tillbaks i det där jävla eländet.

Eländet som har styrt mitt liv fram och tillbaka sen 2005.

Det är kaos i min hjärna just nu.

Vill helst av allt sova och aldrig vakna mer.
Eller ta bort det, mer än för en stund.

Ni kan aldrig förstå den skadan ni har utsatt mig för.
Vad era lögner era svek har gjort med mig.

Jag misstror allt. Allt som folk säger till mig.
Dubbelkollar allt, kanske upp till en fyra gånger.
Bara för att få veta att det är sant.

Det gör ont att misstro.
Misstro de du älskar mest, de människor du behöver i livet.

Jag tror inte ens på det jag själv säger, det jag själv vet.
Ni krossade mig.
Och ni gör det igen, om och om igen utan problem.

Jag vill leva igen.

Jag vet exakt vad som kommer hända nu.
Hur jag kommer reagera, vilken reaktion människor kommer ha mot mig.
Vet att de jag älskar, de jag lever för kommer jag tillslut driva iväg.
För jag törs inte, jag vill inte belasta de.

Jag går neråt igen, så pass långt så jag vet inte vart det kommer sluta.
Jag tror jag måste bort härifrån, bort från er.

Jag vill leva, men inte såhär.
Jag vill le, tro på mina vackra barn.
Tro på mänskligheten.

Enklast skulle vara med en kula i huvudet.

En "felrattning" åt vänster.

Men jag vill inte lämna allt. Vill inte lämna mina vackra barn, min Tomaso.

Jag vet inte, allt är som vanligt.

Men jag vill leva, men jag orkar inte längre andas.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Runawayworld med Poeter.se id #12210 innehar upphovsrätten